

SCHOOLKINDJE

Zóó zit het in de school. Zóó kennen wij het kindje: grifje in de hand, de knuistjes tegen elkaar geknepen vol innig gespannen genot.

Hoe komt uit het wegdoezelende figuurtje lichtend naar den voorgrond het zoo intens levende kopje en de bezige handjes. Hoeveel latente actie verbergt de spanning van de dikke armpjes en de mollige vingertjes, de wètende lichtende oogballen, beidend het commando van „De Juffrouw”.

En terwijl heel het strak-gespannen wezentje zegt: „Laat we maar beginnen, ik kàn 't al”, wachten de bewonderende oogjes, drinkt het gulzig-open mondje de opdracht met de verklaring die „de jui” wel zoo goed zal zijn te geven.

Er zijn moeders, die maar niet begrijpen, niet gelooven haast, dat haar kleine jongen toch zóóveel houdt van de onderwijzeres, en jaloersch-wantrouwend, vragen zij zich af, hoe kan mijn kind, dat alles is voor mij, voor wie ik toch ook het al, de heele

wereld uitmaken moest, nog zooveel liefde overhouden voor een ander, een vreemde. Komt die juffrouw er wel eerlijk aan?

— Als de moeder haar kindje zóó ziet, dan weet ze: het is alles anders, een andere liefde dan die zij erlangt van haar kind. Wat zij ontvangt is zachter, liever, teerder. Ze zou 't om de adoratie voor de juf, niet willen ruilen. Maar wat de onderwijzeres ontvangt, is verhevener: het heiligste en hoogste, het is wat de groei is in het jonge wezen.

Maar voor hoe kort!

Voor de moeder blijft het kind — k i n d. Eéns gaf het haar den schat van zijn kinderliefde, en die behoudt zij (voor altijd) — maar wat het kind geeft aan zijn juf, ze ziet het groeien, onder haar handen Aldra ontgroeit het haar — en — ze heeft haar lieve last over te dragen in andere handen weer. Maar 't wordt haar als uit de ziel gescheurd.

CONSTANCE.